

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 4122

гр. Варна , 15.12.2020 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ в закрито заседание на
петнадесети декември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател:	Жана И. Маркова
Членове:	Тони Кръстев Десислава Г. Жекова

като разгледа докладваното от Жана И. Маркова Въззивно частно
гражданско дело № 20203100503362 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 274 и сл. ГПК, вр. Чл. 130 ГПК и е образувано по **частна жалба вх. № 59078/16.10.2020 г.** на В. И. Г., ЕГН *****, с местожителство в гр. Варна, ЖК „Вл. Варненчик“, № 303, вх. 13, ет. 1, ап. 194 срещу Определение № 10724/28.09.2020 г., постановено по гр.д. № 9793/2020 г., на ВРС, XLI с., с което е прекратено производството по делото, поради липса на абсолютна процесуална предпоставка за неговата допустимост, в хипотезата на чл. 130, ал. 1 ГПК.

Частният въззивник счита постановеното определение за неправилно и незаконосъобразно. Счита, че съдът неправилно е определил правната квалификация на предявения иск като такъв по чл. 558, ал. 5 КЗ, при наличните данни за настъпване на ПТП на 17.08.2015 г., при действието на отменения КЗ, в сила от 01.01.2016 г. Още излага, че ВРС е приел, че към датата на предявяване на иска не бил изтекъл срока за произнасяне на ответника по застрахователната претенция, предвид датата на отправянето ѝ, поради което искът бил недопустим, без изобщо да изследва въпросът дали е или не отговор по претенцията. По същество отправя искане за отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото за продължаване на съдопроизводствените действия.

Предвид етапа на производството ответник не е конституиран, поради което и препис от частната жалба не следва да се връчва за отговор в срока по чл. 276, ал. 1 ГПК.

Жалбата е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

След запознаване с писмените доказателства по делото и като съобрази приложимия закон, настоящият състав на Варненски окръжен съд намира частната жалба за **основателна**, по следните съображения:

Производството пред Варненски Районен Съд е било образувано по искова молба вх. № 55200/14.08.2020 г. на В.Г. за осъждането на Гаранционен фонд, със седалище в гр. София, да заплати сумата 15000.00 лв., обезщетение за претърпiani неимуществени вреди – болки, страдания и телесни увреждания, вследствие на ПТП на 17.08.2015 г., настъпило по вина на неустановен водач и автомобил, ведно със законна лихва, считано от депозиране на исковата молба до изплащането и разноските по делото.

С Разпореждане № 29339/19.08.2020 г., първоинстанционния съд е дал указания на ищеца за отстраняване нередовности на исковата молба, в т.ч. и излагане на твърдения и ангажиране на доказателства дали и кога е отправил претенция за изплащане на обезщетение до ответника.

С молба вх. № 58394/25.09.2020 г., ищецът е представил заверено копие от отправено искане до ответника вх. № 24-01-396/13.08.2020 г., за заплащане на обезщетение.

Първоинстанционния съд, извършвайки преценка по реда на чл. 130 ГПК, преценил, че ищецът е предявил иск по чл. 558, ал. 5 КЗ като наличието на отправена застрахователна претенция и изтичане на срока предвиден в разпоредбата на чл. 496 КЗ, са процесуални предпоставки за допустимост на иска от категорията на абсолютните. С оглед датата на предявяване на застрахователната претенция – 13.08.2020 г. и предвид обстоятелството, че към момента на предявяване на иска – 14.08.2020 г. и към момента на произнасянето – 28.09.2020 г., срокът по чл. 496 ТЗ не бил изтекъл, прекратил производството по делото, поради недопустимост.

Така постановеното определение се преценява от въззивния съд като **неправилно**.

На първо място, следва да бъде отбелязано, че предявеният иск е с правно основание чл. 288, ал. 1, т. 1 КЗ (отм. 2016 г.), а не с правно основание чл. 557, ал. 1, т. 1 КЗ, както е посочил ВРС. Доколкото процесното ПТП е настъпило на 17.08.2015 г., приложими са разпоредбите на отменения КЗ (отм. 2016 г.), изрично така пар. 22 от ПЗРКЗ, в който е регламентирано, че по отношение на застрахователните договори, сключени при действието на КЗ (отм.), се прилага част IV от отменения КЗ, освен ако страните договорят друго след влизането в сила на този кодекс. Горното разрешение е приложимо и към настоящия случай, при отправена претенция за изплащане на обезщетение към Гаранционния фонд като лице, извършващо плащания в предвидените от кодекса случаи.

Съобразно разпоредбата на чл. 288, ал.11 от КЗ (отм.) увреденото лице може да предяви претенцията си за плащане пред съда само ако ГФ не се е произнесъл по подадената молба в срока предвиден в ал. 7 от същия текст, отказал е да плати обезщетение или при несъгласие с размер на обезщетението. От обсъдената разпоредба е видно, че отправянето на молба за изплащане на обезщетение за вредите от ПТП до ГФ е задължително и е въздигано от закона в положителна процесуална предпоставка за надлежно упражняване на право на иск за обезщетение срещу ГФ, заедно с настъпване на поне една от хипотезите

предвидени в чл. 288, ал. 11 КЗ (отм.). Поради това самото право на иск за обезщетение е могло да бъде упражнено в три хипотези – при липса на произнасяне в 3-месечния срок по ал. 7, при постановен отказ или при несъгласие с обезщетението като и в трите случая е необходимо да е налице предявена застрахователна претенция.

В случая, ищецът е отправил молба за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди, от настъпило на 17.08.2015 г. ПТП, до ГФ на 13.08.2020 г., а исковата молба е постъпила в съда на следващия ден - 14.08.2020 г. Безспорно е, че към момента на предявяване на иска предвидения 3-м. срок за произнасяне не е бил изтекъл. Този тримесечен срок по чл. 288, ал. 7 КЗ (отм.) не бил изтекъл и към момента на постановяване на обжалваното определение на ВРС.

При преценка на допустимостта на иска съдът следва да вземе предвид възникналите към момента на проверката процесуални предпоставки за надлежното упражняване на правото на иск, съответно отпадането на процесуалните пречки за това. Такава самостоятелна проверка се дължи включително и от въззивната инстанция, както на общите предпоставки, от които зависи съществуването на правото на иск, така и на допълнителните (специални) предпоставки, които в случая са коментираните по-горе хипотези на чл. 288, ал. 11 КЗ (отм.) С оглед обхвата на проверката за валидност на процесуалното правоотношение и наличието на данни за отправена претенция към Гаранционен фонд, въззивния съд е длъжен да съобрази и представеното пред ВРС, в хода на отстраняване на недостатъците по депозираната частна жалба, доказателство за постановен отказ от изплащане на обезщетение от страна на ГФ, на 29.10.2020 г.

В съответствие с изложеното предявения иск е допустим и подлежи на разглеждане, постановеното в обратен смисъл Определение № 10724/28.09.2020 г. като неправилно и незаконосъобразно ще следва да бъде отменено, а делото върнато на първоинстанционния съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

По изложените съображения, съставът на ВОС,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯВА Определение № 10724/28.09.2020 г., постановено по гр.д. № 9793/2020 г., на ВРС, XLI с.

ВРЪЩА делото за продължаване на съдопроизводствените действия от същият състав на ВРС.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____